

רבים אשר אתנו מאשר איתם

1. זוהר חלק ב פרשת בשלח דף מד עמוד א

הכי תניין אלישע זכה בהאי עלמא מה דלא זכה נביאה אחרא בר ממשא.

'ותאמר אל אישה הנה נא ידעתי כי איש אלהים קדוש הוא'. במה ידעה? .. היא ידעה ולא אחרא בגין דהיא מתקנת ערסיה בשעתא דשכיב בליליא ובשעתא דקאים בצפרא והאי דקאמרי דשושיפא חוורא זריקת ליה בערסיה הכי הוה ובה ידעה דאחרא דעלמא כיון דקאים בר נש מערסיה סליק שופיפא דנאים בה ריחא מנוולא, והאי בשעתא דסלקת ההוא שושיפא מערסיה הוה סליק ריחין כריחין דגנתא דעדן, אמרה אי לאו דקדישא הוא וקדושה דמריה עליה לא סליק ריחא קדישא הכי.

2. סדר עולם רבה פרק כא

מ"ח נביאים זל נביאות שנתבאו להן לישראל ונכתבו בכתובים, ויש נביאים כיוצאי מצרים ולא נכתבו. ... שאין לך כל עיר ועיר בארץ ישראל, שלא היו בה נביאים, אלא כל זבואה שהיתה לצורך הדורות נכתבה, לצורך שעה לא נכתבה.

3. מסכת ברכות דף י עמוד ב

אמר אביי ואיתימא רבי יצחק: הרוצה להנות - יהנה כאלישע, ושאינו רוצה להנות אל יהנה כשמואל הרמתי שנאמר: (שמואל א' ז') 'ותשובתו הרמתה כי שם ביתו'. ואמר רבי יוחנן: שכל מקום שהלך שם - ביתו עמו. (מלכים ב' ד') 'ותאמר אל אישה הנה נא ידעתי כי איש אלהים קדוש הוא'. אמר רבי יוסי ברבי חנינא: מכאן, שהאשה מכרת באורחין יותר מן האיש. קדוש הוא, מנא ידעה? רב ושמואל, חד אמר: שלא ראתה זבוב עובר על שלחנך; וחד אמר: סדין של פשתן הציעה על מטתו ולא ראתה קר עליו.

4. מסכת סוטה דף מו עמוד ב

(מלכים ב' ב') ותצאנה שתיים דובים מן היער ותבקענה מהם ארבעים ושני ילדים - רב ושמואל, חד אמר: נס, וחד אמר: נס בתוך נס. מאן דאמר נס - יער הוה, דובים לא הוו; מ"ד נס בתוך נס - לא יער הוה ולא דובים הוו. וליהו דובים ולא ליהו יער דבעית. רש"י - דבעית הדובים להתגרות בהם, כשאין מקום קרוב להם לנוס ולהתחבאות. וכשהן קרובים ליער יוצאין בהבטחה.

5. מלכים ב פרק ו א

ו' אמרו בני הנביאים אל אלישע הנה נא המקום אשר אנחנו יושבים שם לפניך צר מקומו: רד"ק - שהיו יושבים שם בדוחק כל כך היו רבים התלמידים ואמרו רד"ל כי כאשר גורש גחזי מפני אלישע אז רבו התלמידים כי גחזי היה רע להם והיו רבים יראים לבא לפני אלישע מפני רעת גחזי שהיה דוחה אותם וכשנפרד גחזי ממנו רבו התלמידים עד שצר המקום להם שהיו יושבים בו מתחלה: מצודת דוד - המקום - בית מדרשם:

6. מסכת סנהדרין דף יט עמוד ב

אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן: כל המלמד בן חבירו תורה - מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו.

7. מלכים א פרק יט כא

וישב מאסריו ויקח את צמד הבקר ויצבחהו ויכלי הבקר בשלם הבשר ויתן לעם וי' אכלו ויקם וילך אסרי אליהו וישרתהו. רלב"ג - וקם והלך אחרי אליהו ושרתו כדי שילמד יותר מחכמתו ממה שילמדו שאר תלמידיו כי המשרת הוא תמיד עם הרב ורואה מנהגיו ושומע דבריו תמיד וילמד יותר ממה שילמד התלמיד שאינו משרת.

ל"בניך - "אלו התלמידים. מצינו בכל מקום שהתלמידים קרוים בניו שנאמר בניו

אתם לה' אלהיכם" ואומר "בני הנביאים אשר בבית אל" כשם שהתלמידים קרוים

בניו שנאמר "בניו אתם לה' אלהיכם" כך הרב קרוי אב שנאמר "אבי אבי רכב ישראל" (ש"א, ק"ג)

יבג קטן--אביו חייב ללמדו תורה, שנאמר "ולמדתם אותם אונ בנכם", לרבו ב
לא בנו ובן בנו בלבד, אלא מצוה על כל חכם וחכם מישראל ללמד את כל
התלמידים, אף על פי שאין בניו. שנאמר "ושננתם לבניך" מפי השמועה למדו-בניך
אלו תלמידים, שהתלמידים קרוין בנים-שנאמר "וצאו בני הנביאים" (ויאלץ, ואלץ אמש לרבו, עזר)

8. מלכים ב פרק ג יא

וַיֹּאמֶר יְהוֹשָׁפָט הֲאִין פֶּה נָבִיא לַיהוָה וְנִרְשָׁה אֶת יָקֹץ מֵאוֹתוֹ וַיַּעַן אֶחָד מֵעַבְדֵי מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל
וַיֹּאמֶר פֶּה אֱלִישֶׁע בֶּן שָׁפָט אֲשֶׁר יָצָק מִים עַל יְדֵי אֱלֹהֵי:
רד"ק - אשר יצק מים - ר"ל ששרת אותו ובדברי רד"ל למד לא נאמר אלא יצק מלמד
ששמושה גדול מלמודה. ועוד בדרש- אשר יצק מים ע"י אליהו, אמרו- אפילו היה מבקש מים
לפניו היה נתן לו.
רלב"ג - אשר יצק מים ע"י אליהו - אף על פי שהיה לאליהו תלמידים רבים הנה זכר אלישע
שהיה תלמיד והיה ראוי שיקנה יותר מהשלמות מפני ששרת את אליהו כי המשרת הוא תמיד
לפני רבו ולזה יתכן שילמד יותר.
מצודת דוד - אשר יצק מים - ר"ל שהיה משרתו והתבודד עמו בכל עת:

9. ישעיהו פרק ח טז-יח

צֹר תַעֲזֹדָה חֲתוּם תֹּאכְלָה בְּלִמְדִי: וְחִפְיָתִי לֹד' הַמִּסְתִּיר פָּנָיו מִבֵּית יָצָק ב' וְקִצְיָתִי לו': הִנֵּה אֲנִי כִי
וְהַיִּלְדִּים אֲשֶׁר נָתַן לִי ד' לֹא תוֹת אֶלְמוּפְתִּים בְּיִשְׂרָאֵל מִעַם ד' צְבָאוֹת הַשֵּׁכֵן בְּהָר צִיּוֹן:

10. אורות הקודש ג קנה-קנו צדיק עליין הצדיק העליון, המלא גילת יה, המרוה עז

קודש, שדברו דבר ד' הוא, שכל תכונותיו קדש קדשים הנן, כל שיחו ושיגו, אידיאיו ואידיאליו,
הם אך חפץ אחד, אדוות אל חי ושבת שיר רבניו, הוא כולו אך התגלות יפעת אור החיים
האלהיים שבכל היש. ואליה הכל יכסופו, מברכותיו הכל מתברכים, ובכוחו הנערץ הכל
משתגב, דבר פיו הוא מלא בקרבו את יסוד חי, כל, ומתוך חזק חי האצילות שבכוחו הכל
מתאמץ ומתחסן, ומתוך כך מבטאו הוא אוצר העז, ונתגזר אומר ויקם לך, ועל דרכיו נגה אור.
אין עושר כעשרו, ואין חוסן כחסנו. אשר כל הבא בגבולו, ומוצא הצלחת עולמים כל
הבא במגעו, וכל המתחבר לאגודת זיו סהרתו.

צדיק יסוד עולם כשנשמה גדולה הולכת ומתעלה, הרי היא מטבעת חותם של אצילות, של
טוהר, וגדולה עליזנה על כל ההויה. זהו יסוד החזיון של צדיק יסוד עולם, נקודה פנימית היא
הנשמה הצלולה והרחממה, כל הנשמות כולן וכל מעשיהן, כל כחות היש וכל גילויי החיים
הולכים הם רק לשכלל את הווייתה: העולם מחוסר הוא מגמה, כל זמן שאין נשמה עליזנה
זורחת בו. וכיון שהיא באה ומאירה באור יקרתה, הרי העולם משתכלל, ושמים וארץ שמחים
כשמחת יצירתם. יודעים הם ישרי לב, וצדיקים עליזנים, שהם הם הנם צינורות שפע החיים
ליקום כולו, מרגישים הם את גלי ההשפעה של הטוב שיורד עליהם, ועל ידם בעולם,
והרגשתם זאת מלבשתם עוה ויראה, ומביאתם להתעלות תמיד בזוהר השכל, וביקר
התכונות.

11. רמב"ן שמות פרק יג ובעבור כי הקב"ה לא יעשה אות ומופת בכל דור לעיני כל

רשע או כופר, יצוה אותנו שנעשה תמיד זכרון ואות לאשר ראו עינינו, ונעתיק הדבר אל בנינו,
וכניהם לבניהם, וכניהם לדור אחרון. והחמיר מאד בענין הזה כמו שחייב כרת באכילת חמץ
(לעיל יב טו) ובעזיבת הפסח (במדבר ט יג), והצריך שנכתוב כל מה שנראה אליהם באותות
ובמופתים על ידיהם ועל בין עינינו, ולכתוב אותו עוד על פתחי הבתים במוזות, ושחזיר זה
בפינו בבקר ובערב.

וכוננת כל המצות שנאמין באלהינו ונודה אליו שהוא בראנו, והיא כוננת היצירה, שאין לנו טעם
אחר ביצירה הראשונה, ואין אל עליון חפץ בתחתונים, מלבד שידע האדם ויודה לאלהיו
שבראו. ומן הנסים הגדולים המפורסמים אדם מודה בנסים הנסתרים, שהם יסוד התורה
כלה. שאין לאדם חלק בתורת משה רבינו עד שנאמין בכל דבריו ומקרינו שכלם נסים אין
בהם טבע ומנהגו של עולם.

12. מלכים ב פרק י וישכם משרת איש האל הים לקום ויצא והנה חיל סובב את העיר

וסוס ורכב ויֹאמֶר וַיֵּצֵא אֱלֹהִים אֶת דָּוִד אֶת אֵיכָה וַעֲשֶׂה: וַיֹּאמֶר אֶל תִּיכָא כִּי רַבִּים אֲשֶׁר אֶתְּנוּ
מֵאֲשֶׁר אוֹתָם: וַיִּתְּפֹל אֱלִישֶׁע וַיֹּאמֶר ד' פָּקַח נָא אֶת עֵינָיו וַיִּרְאֶה וַיִּפְקַח ד' אֶת עֵינֵי הַנַּעַר וַיִּרְאֶה
וְהִנֵּה הָהָר מִלֵּא סוּסִים וְרָכָב אֲשֶׁר סָבִיב תֵּת אֱלִישֶׁע